

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN
te Tongeren bij M. COLLÈS, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT
binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centiem.
Aankondigingen 15 centiem per druk-
regel.

TONGEREN, DEN 21 DECEMBER.

Senaat.

Gisteren heeft de Senaat mededeeling ontvanden over het ontslag van het vorige en de samenstelling van het nieuwe kabinet.

M. de Theux heeft lezing gegeven van de nota, door hem den 12 dezer maand in de Kamer van Volksvertegenwoordigers gelezen, en M. d'Anethan deelde de nota meê, denzelfden dag, door M. Cornesse in de Kamer gelezen.

M. d'Anethan heeft eene welverdiende hulde gebracht aan zijne opvolgers aan het bewind. M. de Theux heeft met acht en waardigheid van het oude ministerie gesproken. Hij roemde er op, het zijne ondersteuning te hebben verleend en zal zijne politiek van gematigdheid en verzoening blijven volgen.

M. d'Anethan herhaalde de reeds gekende verklaring, dat het vorige kabinet nooit voor een oproer zou afgetreden zijn; maar de koning vroeg aan de ministers hunne portefeuilles terug, en zij hebben aan den koninklijken wil gehoorzaamd. « De grondwet, » zegde hij, « heeft van den koning geen automaat willen » maken. Hij had dus het recht zijnen wil uit » te drukken, en wij waren verplicht er ons » aan te onderwerpen. »

De tegenwoordige ministers konden echter van die gedwongen aftreding de verantwoordelijkheid niet op zich nemen, dewijl zij de politiek van dit kabinet aanhoudend hadden goedgekeurd; maar zij stonden tegenover een volbracht feit toen zij de portefeuilles aanvaardden.

De achtbare redenaar drukt ten slotte den wensch uit, dat hunne politiek voorzichtig en wijselijk vooruitstrevend zijn zal, en verklaart dat hij hun de meeste ondersteuning zal verleen.

M. Dolez zegde, dat hij, « met droefheid in het hart, » van het straatruoer getuige is geweest. — Welnu, wij die insgelijks hebben gezien, hebben voor die betoelingen van morsige straatjongens de schouders opgehaald; een half dozijn gendarmen ware voldoende geweest, om ze uit elkander te jagen.

De verklaring van M. d'Anethan, in de Kamer, vindt hij ongrondwettelijk, en hij heeft de optreding van het nieuwe ministerie met eene betrekkelijke voldoening gezien. Volgens hem zou het vorige kabinet bij de aanstaande kiezingen met gemak omgeworpen zijn; iets dat wij ten volle ontkennen. Ook gaf M. d'Anethan ten antwoord, dat het vorige kabinet niet zwak of ontzenuwd was; twee kiezingen hadden het goedgekeurd, en men heeft het geweld moeten te baat nemen om het neêr te werpen.

De Kamer.

Zitting van 19 december.

VOORZITTERSCHAP VAN DEN HEER THIBAUT.

Aan het dagorde staat 't vervolg der algemeene beraadslaging over het budget van oorlog.

M. MALOU, minister van financiën. Ik beschouw het debat als bijna uitgeput; ook zal ik kort zijn.

Een woord vooreerst over de Noordercitadel. Ik heb de verklaring door den heer Frère in 1868 gedaan, hernemen, omdat deze laatste, op dit tijdstip, de kwestie volmaakt voorstelde, bewijs gevende van eene goedwilligheid die de regel eens governements moet zijn.

Deze verklaring is zoo duidelijk dat zij geene uitleggingen noodig heeft en dat ik er niet eene kan van aanvaarden.

M. COUVREUR herinnert, dat hij altijd onze militaire inrichting gelaakt heeft. Hij zal, als voorgaandelijk, tegen het budget van oorlog stemmen, omdat het verslag des heeren ministers van oorlog bewijst, dat zijne voorgaande kritieken rechtvaardig waren.

Dit verslag stelt vast, dat tijdens de uitlandsche gebeurtenissen, onlangs voorgevallen, men zeven en twintig dagen noodig had om het leger te mobiliseeren, en dat men toen enkel het noodige effectief kon vereenigen.

Sprekter laakt de sirekking die, tot nu toe, de burgerwacht uit het stelsel van 's lands verdediging verwijderd heeft. Hij houdt staan, dat onze zoo kostelijke militaire inrichting niet krachtig kan zijn, en dus niet kan beschermen. Eene herinrichting is ons noodig.

Hij zal tegen het budget van oorlog stemmen, omdat de tegenwoordige inrichting slecht is.

M. FRÈRE. Het government vraagt zich af, of

de afschaffing der binnenfronten van de Noordercitadel mogelijk is. Op dien grond plaatst het zich. Ik heb het government te dien opzichte niet te twisten; het doet maar, wat wij gedaan hebben.

De heer minister van financiën heeft ons niet voldaan door de verklaringen, zoo even gegeven. Integendeel, hij heeft ons gezegd dat hij zelf niet wist, of hij ons desaan gaande voorstellen zou te doen hebben. Men zegt ons dus volstrekt niets. Wie heeft de herinrichting des legers wederom in kwestie gesteld? Het government, de heer minister van oorlog, door zijn verslag. Het is waar, dat de achtbare generaal beweerd heeft, dat hij enkel de wet van aanwerving gekritiseerd had. Maar de wet van aanwerving is een deel van de inrichting des legers.

Wat den algemeenen verplichten dienst betreft, stelt hij hem mij voor, ik zal hem met beide handen stemmen. Maar 't is dat niet, wat men wil. Men beoogt eene geheel andere zaak. Wat de heer minister van oorlog wil, (hij heeft het geweldig verklaard) is de persoonlijke dienst, gelijk in Pruisen. Welnu, er is in Pruisen niets dan hetgeen men de vrijwilligers van een jaar noemt. Het zijn de jongelingen, tot begooede klassen behoorende, en die zich op hunne kosten kunnen kleeden en wapenen. Deze vrijwilligers tellen niet in het effectief; zoodat men in hunne plaats, om de kaders te volmaken, eenen anderen militaan doet opgaan. Dit is ook een remplacement, maar min aannemelijk dan het onze, want het is een gedwongen remplacement.

België moet zich niet in de overdrevenheden werpen. Met teene bevolking van 5 miljoen inwoners, kan het niet denken om tegen eene natie van 40 miljoen te worstelen. Wat het mag hopen, is, door eenen bondgenoot geholpen te worden, indien het door eene groote mogendheid wierde aangerand. In dit geval moet het zich kunnen verdedigen, om zijnen bondgenoot den tijd te geven, te zijner hulp te komen. Daaruit voor België de noodzakelijkheid, een goed leger te hebben, zonder nogtans in militaire overdrevenheden te vallen.

Maar daar is de kwestie niet vast. Men plaatst zich onder het democratisch oogpunt, om onze inrichting te laken; onder dit oogpunt ook versta ik, heden het Pruisisch stelsel te oordeelen.

Het tegenwoordige militaire stelsel in Pruisen is het voorwerp van hevige debatten geweest, alvorens het door de Pruisische Kamer werd aangenomen. Het is twijfelachtig of dit stelsel wel veel aan de Duitschers behaagt; maar na de overwinningen van Sadowa en Sedan, is het mogelijk dat men het van nu tot eenigen tijd niet zal wijzigjen.

Onder het oogpunt van rechtvaardigheid schijnt mij dit weinig verdedigbaar. Het is het Pruisisch stelsel dat de militaire lasten voornamelijk op de arme klassen doet drukken; men lastere dus onze inrichting niet, omdat zij een remplacement veroorlooft, hetwelk aan niemand schaadt, daar de persoonlijke dienst, zooals hij in Pruisen bestaat, wezenlijk de armen voor de rijken doet opgaan.

M. MALOU, minister van financiën, vraagt, in het belang der werken van den Senaat, dat er verscheidene kleine ontwerpen aan het dagorde van morgen gesteld worden. — Aangenomen. De zitting wordt ten 5 ure gegeven.

Buitenlandsch nieuws.

DE REDEVOERING VAN M. THIERS.

De redevoering, door M. Thiers is de zitting der voorhandscommissie uitgesproken met doelwit om het voorstel van terugkeer des Staatsbestuurs en der nationale Vergadering naar de hoofdstad door te drijven, is onder verscheidene opzichten belangrijk.

« Al bestonde er ook nog eenig gevaar in Parijs — zegt de President der Republiek — dan nog zou de nationale Vergadering, uit eergevoel, de eerste moeten zijn om dat gevaar te trotseeren. »

« Maar er bestaat geen gevaar meer in de hoofdstad; men behoeft er ihaas geene openbare manifestaties te vreezen. De eerlijke lieden zullen daaraan geen deel willen nemen, al waren het ook vredelievende betogingen; zij begeven zich zelfs niet meer naar de stembus, omdat ze vermoed en walgend zijn geworden van de politiek. »

« Van de anderen heeft men niets te vreezen. Allerzielendag, gewoonlijk gekenmerkt door onlusten, is in Parijs rustig voorbijgegaan: de vrees is derhalve eene hersenschim. Men kan, overigens, door eene wel, alle samenscholingen in den omtrek van 't Wetgevend paleis belletten. »

« En mochten eenige heetkoppen het ook nog durven beproeven onlusten te verwekken, dan zou de partij der orde de behulpzame hand leenen aan de gekozenen der natie. »

« Geheel Europa bemerkt heden de minste daden der fransche Regeering; vooral de Pruisen peilen tot onze gedachten. De aarzeling van Versailles ziende, zegt Europa: Welk vertrouwen kunnen wij in het fransche Staatsbestuur stellen? Het durft zelfs niet naar zijn eigene hoofdstad terug keeren. »

« In Versailles blijvende, boezemen wij den Parijzenaars beklagenswaardige gevoelens in. De geringe bevolkingen zijn er nu ordelijk en onderworpen. De middenklas is wellicht ietwat misnoegd, dewijl zij geen deel aan de kiezingen neemt. Doch hadde er eene beweging plaats, dan zouden de verlichte en begooede standen, even als in juni 1848, zich met de troepen vereenigen om alle poging tot opstand te beuuelen. »

« De parijzische koophandel beklagt zich levendig over de afwezigheid van Staatsbestuur en wetgevende Kamer. De werklieden blijven nogtans stil en wijs en schijnen geen nieuwe avonturen te willen wagen; alleen vragen zij wat hooger werkloon, doch in goede overeenkomst met hunne meesters. Makeen eenigen deel van de Internationale, dit komt omdat deze die vermeerdering van werkloon beloof. »

« M. Thiers verwerpt de wet op de samen- spanningen. De gebeurtenissen van 18 maart schrijft hij toe aan de wapeningen der burgerwachten in de oproerige wijken en aan het gebruik van toereikende legermacht. De eenigste misnoegdheid, thans nog in Parijs heerschende, vloeit voort uit de afwezigheid van Staatsbestuur en Wetgeving. De eenigste middel om die te bedaren, bestaat in de terugkeer naar de hoofdstad, waardoor men de Napoleoneisten insgelijks zal belletten hunne geheime kuiperijen in Parijs voort te zetten; deze partij is de eenige welke men in de hoofdstad moet vreezen. »

« Parijs moet niet alleen de fransche hoofdstad, maar ook de Europeesche modestad blijven; hare voortbrengsels moeten alom gezocht, uitmuntend en duur blijven. Men moet volstrekt belletten dat de mode zich naar Berlijn verplaatse, welks bevolking van 300,000 zielen sinds de zegepraal der Duitschers, reeds verdubbeld is. »

Ten slotte zegt de President der fransche Republiek.

« Frankrijk zal verloren zijn, den dag waarop Parijs ophoudt het modeland te zijn... »

« Parijs, welk vroeger Europa overheerschte, is nu zelf verminderd. Is het plichtig geweest? Neen; het was enkel het tooneel van gruwelijke gebeurtenissen, aan dewelken overigens personen van alle naties deel hebben genomen. Wij moeten, derhalve, door onze voortdurende afwezigheid, niet medehelpen aan het verval der fransche hoofdstad. »

Ziedaar den kortbondigen inhoud der toespraak van den President der fransche Republiek tot de leden der voorhandscommissie van de nationale Vergadering. Hoewel niet in de hoofdstad geboren, is M. Thiers Parijzenaar van hert en ziel.

Onder zijne betogredens zijn er gewis die aanleiding tot betwistung kunnen geven. Hij, de schrandere Staatsman, die onder 't koningdom van Lodewijk Philips, als hoofdminister geheel Frankrijk bestuurde; de groote geschiedschrijver der eerste fransche Revolutie, van het 1° Keizerrijk en 't herstelde Koningdom, en die, blijft zijn huidige kloeke gezondheid voortduren, dat werk voltooien zal met de geschiedenis der 2° Revolutie en 2° Republiek van het 2° keizerrijk, des rampzalige oorlogs met Duitschen, van den nog ongelukkige burgeroorlog, van de 3° Republiek en... wat God nu alleen nog weet: — Thiers weet beter dan iemand dat Parijs niet vrijgesproken mag worden van medeplichtigheid in de rampen en tegenspoeden, welke sinds een paar jaren op het schoone Frankrijk als neergebliksemd zijn.

Eene bevolking die zich losmaakt van het familieleven en de zedelijke banden; die niet alleen opstaat tegen wet en wettelijk gezag, maar zelfs tegen God! zulke trotsche, verdwaasde en verdorvene samenleving, aanhoudend in woelig en onrust, moet eindelijk tot geweld en opstand komen. De fransche en vreemde heetkoppen te Parijs vernielden met moord en brand; zij zijn met het zwaard en geweeruur getuchtigd en vernietigd geworden.

Zoo ging het voortijds met de trotsche torensteden Ninive en Babylonië...

Eenige dagbladen gelooven dat de redevoering van den President der Republiek de zaak van Parijs half gewonnen heeft.

Anderen, zooals de *Journal des Débats*, zetten de overeenkomst vooruit om het Staatsbestuur naar Parijs te verplaatse en den zetel der Nationale Vergadering in Versailles te laten.

Voor Parijs, zou de terugkeer gewis eene gelukkige gebeurtenis zijn. Wij zullen alras zien, wat de meerderheid der wetgevende Kamer daarover zal beslissen.

De kieswerkingen zijn in Parijs begonnen voor de keuze eens vertegenwoordigers van het Seine departement in de nationale Vergadering.

In beide politieke kringen heerscht groote verwarring; de behoudende partij vindt nog geene naam die al hunne tinten vertegenwoordigt of gunstige kansen heeft van goeden uitslag. De gematigde republiken vreezen de ultraradicale kandidaten als te rood en te gewaelijk. De radicalen zelfden, immers zij die de eendracht en vereeniging der verschillende fracties der linkerzij wenschen, zijn fel bekommerd over de keus van den nieuwen vertegenwoordiger der hoofdstad.

Zij hebben de namen der heeren Ledru-Rollin en Victor Hugo vooruit gezet. De eerste werd ter zijde geschoven, omdat hij op niet ééne stem der socialisten hopen mag. Victor Hugo zal dus waarschijnlijk de kandidaat der radicale democraten zijn. Wellicht zal hij eenen mededinger ontmoeten in den heer Bonvallet, die bij de voorgaande kiezingen veel bijval heeft gehad.

In de departementen schijnen de keuzen over het algemeen zich te zullen vestigen op gematigde republiken of op vrijheidslievende kandidaten van andere kleuren, maar die zich rechtzinnig met de huidige Staatsbestuur vereenigt hebben.

De brieven der prinsen van Orleans worden nu door schier al de fransche dagbladen besproken. De Orleansisten voeden de hoop dat die brieven aanleiding zullen geven tot uitleggingen in de nationale Vergadering, en dat ze wellicht den « nieuwen toestand » teweeg kunnen brengen, door de prinsen voorzien.

Inderdaad zien wij heden dat M. Brunet, in zitting der nationale Vergadering, het Staatsbestuur ondervraagd heeft over de beweegredens welke de prinsen van Orleans nopen hunne zetels niet te bekleeden...

Men herinnert zich dat de prinsen van Orleans, in hunne brieven aan de kiezers, zich er over beklagde hebben dat M. Thiers zich vertegen hun inzicht om plaats te nemen in de nationale Vergadering; zij hebben derhalve geenszins afgezien van hun recht om, als gekozenen vertegenwoordigers der fransche natie, deel aan de wetgevende beraadslagingen te nemen; teweere dewijl M. Thiers hen ontslagen heeft van de aanvaarde verbintenis, en de Vergadering zelve hen buiten kwestie stelt.

De republikaansche linkerzij is echter van een geheel ander gevoelen. In eene vereeniging, verleden zondag gehouden, heeft zij de verklaring gestemd, « dat zij de binnenkomst der prinsen » van Orleans in de nationale Vergadering als » een gevaar beschouwt... »

De leden der linkerzij hebben groot ongelijk; hunne houding in deze zaak zal hun eigene belangen geenszins bevoordeelen. Hunne verklaring zelve — zoo onvoorzichtig gestemd — bewijst dat zij de prinsen van Orleans vreezen als pretendenten of aanspraakmakers op de fransche Kroon.

Hun eenvoudig als wettig gekozenen vertegenwoordigers toelatende hunne zetels in de Vergadering te bekleeden, bleven zij eenvoudig afgevaardigden, als hunne medebroeders, en vermengd onder de massa der burgers.

De leden der linkerbanken hebben, in deze omstandigheid, geenszins bewezen oprechte vrijheidslievende Republiken te zijn, en evenmin een bewijs van schrandere doorzicht aan den dag gelegd.

De genazing van den Engelschen kroonprins mag nu als een stellig feit beschouwd worden. Zijne moeder is gisteren naar het paleis van Windsor teruggekeerd, van waar zij zich naar het eiland Wight zal begeven, ter viering der Kerstfeesten: alle gevaar moet derhalve geweken zijn.

Italië.

Rome, 15 december.

Ziehier een nieuw bewijs hoe vrij (!) de Paus is, zelfs in zijn paleis. Den 4 December om één uur namiddag, waren er twee Zwitsersche garden, die den Paus op zijne wandeling in de gaanderijen van 't Vatikaan vergezelden tot eene der vensters genaderd. Dit ziende riep de Italiaansche schildwacht, die beneden stond, dat hij achteruit moest wijken, en daar de Zwitser oogenblikkelijk niet gehoorzaamde, makte de soldaat op hem. Mgr. de Merode naderde dan om te zien wat er gaande was, en nauwelijks had hij zich aan het venster getoond, dat de schildwacht insgelijks bedreigde op hem te vuren. Mag men dan den H. Vader met volle recht den *gevangene* van 't Vatikaan niet noemen?